

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Пловдив, 18.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Славейка Ат. Костадинова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20215001000955 по описа за 2021 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 260252 от 02.07.2021 година, постановено по т. дело № 176/2020 година по описа на Окръжен съд – С., е осъдено „З. „О.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С. ***, район „И.“, ж.к. „И.“, ул. „А.Д.“, между блок 93 и блок 96, да заплати на Д. Г. Ч., ЕГН *****, с адрес град С., кв. „Т.“, блок 85 И.к., ет.2 ап.5, представлявана от нейната майка и законен представител Д. Д. Д., ЕГН *****, с адрес в град С., кв. „Т.“, блок 85 И.к. ет.2 ап.5, следните суми:

-сумата от 77 292,61 лв., представляваща разликата между платената и действително дължимата застрахователна сума /обезщетение/, която ѝ се дължи, като единствен наследник на Г.К.Ч., вследствие на смъртта му от трудова злополука - застрахователно събитие по застраховка „Трудова злополука“, сключена между „З. „О.“ АД и „М.“ ЕАД, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба - 18.02.2020г. до окончателното ѝ заплащане;

-сумата от 6 420, 09лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата от 77 292, 61лв., за периода от 25.04.2019 г. до датата, предхождаща датата на подаването на исковата молба 17.02.2020г.;

-сумата от 6 510, 25 лева, представляваща направени по делото разноси в първоинстанционното производство.

С определение № 260878 от 07.09.2021 година, постановено по делото в производство по чл. 248 от ГПК , е изменено решението в частта за разноските, като е осъдено „З. „О.“ АД да заплати на малолетната Д. Г. Ч. чрез нейната майка и законен представител Д. Д. Д. допълнително разноси за първоинстанционното производство в размер на 201,46 лева.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от З. „О.“ АД, ЕИК ***, представлявано от юрисконсулт Д. Д.. Оплакванията са за неправилност, нарушение на процесуалните правила, материалния закон и съдебната практика. Твърди се, че ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване основателността на исковата си претенция, както и че присъденото обезщетение е прекомерно завишено и не съответства на вида и степента на претърпените неимуществени вреди. Оспорени са изводите на съда, че застрахователят няма право да прави възражения за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, което според него противоречало на основни принципи в гражданския процес и в съдебната практика. Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 201, ал. 2 от КТ, като твърди, че смъртта на бащата на ищцата е настъпила в резултат на проявена от него груба небрежност, че той е могъл да предвиди и е осъзнавал евентуалното настъпване на вредоносния резултат, като не се е възползвал от правото си по чл. 283 от КТ да откаже или да преустанови изпълнението на възложената му работа поради възникнала сериозна и непосредствена опасност за живота и здравето му, за което имал право на обезщетение от работодателя съгласно чл. 219, ал. 1 от КТ. Твърди се, че с поведението си пострадалият работник е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат, като сам е поставил живота и здравето си в опасност, че при определяне размера на обезщетението следва да се вземе предвид изключителния му принос за настъпване на вредоносния резултат и че са налице условията на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за намаляване на обезщетението съразмерно с доказания процент на съпричиняване. В мотивите на съда не

били обсъдени доказателствата, свързани с разследването на трудовата злополука и посочените в тях причини за настъпването ѝ. Комплексната експертиза, приета по делото, не била обсъдена изцяло от съда, включително обясненията и отговорите на вещите лица на допълнителните въпроси. Неправилно били приети за доказани факти, които почивали на евентуални предположения на вещото лице. Досежно възможността на застрахователя да прави искане за намаляване на застрахователното обезщетение жалбоподателят се е позовал на това, че в Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите няма конкретна забрана, както и на предвидената възможност в чл. 51 от ЗЗД, чл. 201 от КТ и чл. 395 от КЗ и на разпоредбата на чл. 343, ал. 2 от КЗ, според която за застрахователните договори се прилагат общите правила на ТЗ и на ЗЗД, доколкото в КЗ не е предвидено друго. Поддържа се при условията на евентуалност, че ако въпреки огромния принос на пострадалия се приеме, че е налице основание за заплащане на застрахователно обезщетение, то би следвало да бъде в многократно по-нисък размер предвид приноса на пострадалия. По тези съображения се иска отмяна на обжалваното решение изцяло и постановяване на друго, с което да се отхвърлят предявените искове, а при условията на евентуалност да се намали размера на обезщетението с оглед изключително високия принос на пострадалия, който е проявил груба небрежност, довела до настъпване на смъртта му.

Срещу въззивната жалба е подаден писмен отговор от адвокат Е.П. в качеството на процесуален представител на малолетната ищца Д. Г. Ч., действаща чрез своята майка и законен представител Д. Д. Д.. В него се изразява становище за нейната неоснователност и са оспорени изложените в нея твърдения. Посочено е, че размерът на присъденото обезщетение не е завишен, а е съобразен с клаузите на сключения договор между работодателя и ответното З. и със сумата, изчислена от приетата по делото съдебно икономическа експертиза, след приспадане на вече заплатената част от застрахователя. Застрахователната сума по договора била в размера по чл. 8 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите, а именно 7 кратния размер на годишната брутна заплата за съответния работник или служител. Становището на ответника е, че в случая става дума за договор за застраховка „злополука“, сключен за изплащане на фиксирани парични суми съгласно Наредбата за задължителното

застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ и при смърт се изплаща пълния размер на застрахователната сума, като липсва основание за намаляването ѝ. Нямамо твърдения и данни за предвидените в чл. 460 ал. 1 от КЗ изключени рискове. Посочено е, че разпоредбата на чл. 51 от ЗЗД не намира приложение. Размерът на обезщетенията за вреди от трудова злополука не подлежал на намаляване съобразно общата норма на чл. 51 от ЗЗД, а съобразно тази на чл. 201 от КТ, като при сключен договор за застраховка „трудова злополука“ намаляване на обезщетението можело да има когато договорът не е за фиксирана сума, за разлика от процесния, който предвиждал заплащане на фиксирана сума при смърт. Хипотетично в отговора са развити и съображения за това, че при договори за застраховка, които не са с фиксирана сума, намаляването на размера на обезщетението може да стане при условията на чл. 201 от КТ и че застрахователят може да откаже да заплати пълния размер на застрахователната сума само ако тя надвишава определения по справедливост размер на обезщетението, намален със съответния процент на съпричиняване. В случая този размер, определен по справедливост, при съобразяване на конкретните обстоятелства - ниската възраст на ищцата и загиналия ѝ баща, особената близост между двамата, загубата на емоционална, морална и материална подкрепа, продължителните болки и страдания, според ответника би бил в значително по-висок размер от фиксираната застрахователна сума. Оспорено е също така наличието на обстоятелства, даващи основание да се приложи разпоредбата на чл. 201 от КТ, като се твърди, че няма данни за проявена груба небрежност от загиналия работник. Искането е да се потвърди обжалваното решение и да се присъдят на ответника направените разноски за производството пред въззивната инстанция.

Пред въззивната инстанция не са направени нови доказателствени искания.

Съдът, като се запозна със събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, подадена е от лице, имащо правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, а именно от ответника срещу постановеното осъдително решение. При подаване на въззивната жалба е спазен предвидения в чл. 259 от ГПК срок.

Въззивната инстанция намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

По отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивната инстанция е ограничена от посоченото във въззивната жалба, освен когато става дума за приложение на императивна правна норма или когато съдът следи служебно за интересите на някоя от страните по делото или ненавършили пълнолетие деца. / т. 1 от ТР № 1/2013 година на ОСГТК на ВКС/. С оглед на тези свои правомощия съдът ще се произнесе по въведените от жалбоподателя оплаквания, подробно посочени по-горе.

По делото е предявен иск от малолетната Д. Г. Ч., чрез нейната майка и законен представител Д. Д. Д., в качеството ѝ на единствен наследник по закон на Г.К.Ч., против ЗАД „О.“ АД. Предявеният иск е за заплащане на сума по застраховка „Трудова Злополука“, сключена от работодателя на Г.К.Ч „М.“ ЕАД, с ответното З., дължима поради настъпилата при трудова злополука смърт на Г.Ч.. Претендираната главница първоначално е в размер на 68900 лева, като е посочено, че тя се дължи наред с извънсъдебно изплатените суми на ищцата в общ размер на 68911,91 лева. В съдебно заседание на 03.06.2021 година е допуснато увеличение на предявения иск за дължимата застрахователна сума от 68900 лева на 77292,61 лева. Ищцата е претендирала и присъждане на лихви за забава върху главницата за периода от 25.04.2019 година до датата на исковата молба.

Главният иск е с правно основание чл. 459 от КЗ във връзка с чл. 9 ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ / НЗЗРСРТЗ/. Акцесорната претенция е предявена на основание чл. 86 от ЗЗД във връзка с чл. 448 ал. 3 от КЗ и чл. 12 от НЗЗРСРТЗ.

Безспорни между страните, а и с представените пред първоинстанционния съд писмени доказателства са установени следните обстоятелства: качеството на малолетната ищца на единствен наследник по закон на Г.К.Ч.; наличието на трудово правоотношение между Г.Ч. и „М.“ ЕАД с място на работа Р.Т.С., като трудовият договор е сключен на 24.03.2015 година, в сила от 30.03.2015 година и е прекратен със заповед от 07.02.2019 година заради настъпилата смърт; настъпването на смъртта на Г.К.Ч на 02.02.2019 година по време на работа в „М.“ ЕАД, Р.Т.С..

Във връзка със сключването на договора за застраховка „ трудова злополука“, по делото са представени застрахователна полица, както и техническа спецификация и условия за изпълнение на поръчка с предмет „Застраховане на работниците и служителите на „М.“ ЕАД – град Р. със застраховка „Трудова злополука“, регламентирана в НЗЗРСРТЗ, за които в застрахователната полица изрично е посочено, че се прилага в отношенията между страните / стр. 103 -107 от първоинстанционното производство/. От тях се установява, че между „М.“ ЕАД и ответното З. е сключен договор за застраховка „трудова злополука“, отнасящ се за работниците и служителите в дружеството, като е безспорно, че сред застрахованите по списък лица е и Г.Ч., с начало на застраховката 01.11.2018 година и край 31.10.2019 година.

Отношенията между страните по настоящото дело се уреждат въз основа на посочените по-горе доказателства - застрахователна полица и техническа спецификация и условия, както и на законовите разпоредби на КЗ и на НЗЗРСРТЗ. Те имат значение за произнасяне по основния спорен въпрос, свързан с това дължи ли застрахователят заплащане на цялата договорена застрахователна сума при настъпилата смърт на работника или има основания за намаляването ѝ поради съпричиняване, респ. поради проявена груба небрежност от негова страна при изпълнение на служебните му задължения.

Видно от застрахователната полица и техническата спецификация по обществената поръчка на възложителя „М.“ ЕАД, въз основа на която е сключен договора между работодателя и застрахователя за застраховка „трудова злополука“, в тях е предвидено, че при настъпила смърт на застрахования вследствие на трудова злополука през срока на договора, на законните наследници се изплаща пълен размер на застрахователната сума. Застрахователната сума е посочена в т. 4 от техническата спецификация. Предвидено е, че тя е равна на 84-кратния размер на месечната брутна РЗ на застрахованите лица към момента на сключване на застраховката / за предпоследния месец поради начисляване и изплащане на заплати в дружеството с един месец назад/. В съдържанието на тези доказателства, уреждащи договорните отношенията между страните, не е предвидена възможност за намаляване размера на застрахователната сума, дължима при смърт на работника, заради неговия принос за настъпване на вредоносния резултат, респ. заради проявена груба небрежност. Напротив, в техническата спецификация на стр. втора горе изрично е посочено, че застрахователните

обезщетения, които следва да се изплащат по отделните рискове, не могат да бъдат по-малки от посочените, като в случай на смърт вследствие на трудова злополука това е пълния размер на застрахователната сума.

Начинът, по който страните са се договорили, обсъден по-горе, дава основание да се приеме, че сключеният помежду им е договор за застраховка „злополука“ предвижда изплащане на фиксирани парични суми по смисъла на чл. 459 ал. 3 от КЗ. Договорът между страните е в съответствие и с императивната разпоредба на НЗЗРСРТЗ, чл. 9 ал. 1, в която е посочено, че при смърт на застрахованото лице застрахователите изплащат обезщетение в размер на застрахователната сума за съответния работник и служител, определена съгласно чл. 8, ал. 2 при сключване на застрахователния договор / не по-малка от 7-кратния размер на годишната брутна работна заплата за съответния работник или служител/. В Наредбата също липсват разпоредби, уреждащи основания за намаляване на дължимата застрахователна сума при смърт на работник.

При застраховка за трудова злополука, предвиждаща заплащане на цялата застрахователна сума при настъпване на смърт, за застрахователя не съществува възможността да се освободи от това задължение по договора, свързана с поведението на застрахованото лице, освен в хипотезите на чл. 459 ал. 4 във връзка с чл. 443 ал. 5 или ал. 6 от КЗ. В цитираните разпоредби е предвидено, че застрахователят не извършва плащания по застрахователния договор ако застраховащият, застрахованото лице или третото ползващо се лице умишлено причини застрахователното събитие / ал. 5/, както и че отказва плащане по застрахователния договор на лице, което е извършило престъпление върху застрахованото лице, за да получи плащане по застраховката / ал. 6/. В случая няма твърдения, нито доказателства за наличие на такива обстоятелства, посочени в закона, освобождаващи застрахователното дружество от заплащане на уговорения фиксиран размер на застрахователната сума – 7-кратния размер на годишната брутна работна заплата на загиналия при трудова злополука работник.

В чл. 460 ал. 1 от КЗ са уредени изключените рискове, освобождаващи застрахователя от задълженията по застрахователния договор, а именно ако нараняването, увреждането на телесната цялост, загубата на работоспособността или смъртта са настъпили: 1. ако

застрахованият съзнателно причини собствената си смърт; 2. в резултат на извършване от застрахования на престъпление от общ характер; 3. при война, военни действия или вследствие на терористичен акт. Такива също не се твърдят и не се установяват по делото.

При подробно обсъдените клаузи на застрахователния договор и на законовите разпоредби, на които се основава предявеният иск, съдът намира, че за застрахователното дружество не съществува възможност да откаже заплащане на част от дължимата застрахователна сума заради поведението на пострадалия работник, свързано със съпричиняване на вредоносния резултат.

Следва да се отбележи, че в случая разпоредбата на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД е неприложима. Тази разпоредба, която предвижда, че ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да бъде намалено, касае деликтната отговорност. Намира се в раздел II – Източници на задължения, т. 4 от ЗЗД, отнасяща се до непозволеното увреждане. В случая не става дума за обезщетение за непозволено увреждане, а за настъпила смърт при трудова злополука. Чл. 200 и чл. 201 от КТ уреждат имуществената отговорност на работодателя при смърт или увреждане здравето на работника или служителя. Разпоредбата на чл. 201 ал. 2 от КТ, според която отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност, касае отношенията работодател – работник, респ. дължимото обезщетение от работодателя. Застрахователят по застраховка „Трудова злополука“ няма качеството на работодател, поради което той не може да се позовава на тази разпоредба, доколкото това не е предвидено в договора и липсват такива разпоредби в нормативните актове, уреждащи задължителното застраховане на работниците, а именно НЗЗРСРТЗ и КЗ, които бяха обсъдени по-горе.

В допълнение следва да се посочи, че дори да беше допустимо позоваването от застрахователя на разпоредбата на чл. 201 ал. 2 от КТ, по делото не е установена при условията на пълно и главно доказване проявена груба небрежност от загиналия Г.К.Ч..

В разпореждане № 15 от 21.02.2019 година на ТП на НОИ – С., издадено на основание чл. 60, ал. 1 от КСО, с което злополуката, станала с Г.К.Ч., се приема за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО, не се

съдържат категорични констатации, а предположения и вероятности. Посочено е, че при предполагаем оглед на обратна станция 2121 по всяка вероятност пострадалият се е качил и е преодолял предпазното заграждение на обратен барабан на обратна станция на ГЛТ 2121 и е бил увлечен от горния, работен клон на ГТЛ на ГЛТ 2121, в резултат на което е получил травмите, довели до смъртта му.

В протокол № 2/20.02.2019 година на комисията на ТП на НОИ - С., назначена на основание чл. 58 ал. 1 от КСО за разследване на злополуката, в раздел VI и раздел VII също няма категорични констатации, а се сочи какво е вероятното поведение на пострадалия и че причините за него са неизвестни. Като конкретни нарушения на Г.Ч. в раздел X от протокола на назначената комисия са посочени нарушения на чл. 19 ал. 2 от Правилника за безопасността на труда при разработване на находища по открит начин, както и нарушение на чл. 38 ал. 11 от Инструкцията за безопасност на труда, които са свързани със задължения за попълване и подписване на рапортни тетрадки. Тези нарушения не са в пряка причинна връзка с настъпилата смърт на Г.Ч. и не биха могли да доведат до нея. Посочено е също, че той е нарушил чл. 14 от Инструкцията по безопасността на труда, според който при оглед и проверка на техническото състояние на транспортъорите по време на работа, обслужващият и ремонтен персонал се движи в страни от транспортъорите, на разстояние не по-малко от 1,5 метра. Това отразяване в протокола на комисията по чл. 58 ал. 1 от КСО следва да бъде преценявано наред с останалите събраните по делото доказателства за механизма на трудовата злополука, довела до смъртта на Г.Ч..

В тази връзка по делото е допусната и изслушана комплексна съдебно медицинска и техническа експертиза. В заключението, т. 2 и т. 3, са изследвани механизма на настъпване на трудовата злополука и причините, довели до нея. Посочено е, че до смъртта на Г.Ч. се е стигнало при извършване от на визуален оглед на гумени гирлянди на обратната станция на ГТЛ 2121, представляващ част от служебните му задължения. При тази дейност пострадалият Ч. е застанал на едно от двете места, означени от вещото лице на представената към експертизата снимка. Изправяйки се, за да види състоянието на гирляндите, е захванан от долния клон на въртящата се ГТЛ 2121 и е превъртян през обръщателния барабан, което е довело до несъвместимите с живота му травми. Като причина за злополуката в

заклучението е посочено, че става дума за опасен и неправилен начин на позициониране на пострадалия спрямо обратната станция при извършване на огледа. Подробно в т. 3 от заключението са описани действията, които по принцип е необходимо да бъдат предприети при констатиране на технически проблем, а именно уведомяване на оператора за незабавно спиране на транспортъра, блокиране и деблокиране от пулта за управление, извършване на електрообезопасителни мероприятия на задвижващата станция и подготовка и отстраняване на проблема.

От отговорите на вещото лице, дадени в съдебно заседание става ясно, че в случая няма данни за наличие на технически проблеми, които да са налагали изпълнението на описаната по-горе процедура. Вещото лице инж. Г. е изяснило, че не е забранено извършването на огледа на гумените гирлянди да става от мястото, на което се е намирал пострадалият работник, в процеса на работа на машините, което трябва да става с повишено внимание при позиционирането на работника заради движението на гумената лента / транспортър/. При процесната трудова злополука ставало дума за неправилно позициониране на пострадалия спрямо долния клон на лентата, което е довело до нея. Вещото лице е посочило, че работниците са инструктирани за начина, по който трябва да работят, включително да извършват тези проверки за работата на лентата. Според него не може да се каже коя в конкретния случай е причината за неправилното позициониране на работника. Причината можела да бъде различна, включително подхлъзване.

Налице е противоречие между отразеното в разпореждането на ТП на НОИ за признаване на злополуката за трудова и приетата по делото експертиза досежно механизма на настъпването на злополуката, по-конкретно досежно това дали горният или долният край на лентата е увлякла пострадалия, както и досежно това дали той се е качил и е преодолял предпазното ограждение на обратния барабан. Това противоречие се дължи на липсата на преки доказателства за начина, по който се е стигнало до злополуката и до това, че констатациите почиват на предположения и вероятности. За да се приеме проявена груба небрежност, е необходимо да бъде установено при условията на пълно и главно доказване поведението на работника и извършените от него действия. При липса на данни за това какво точно се е случило, не може да се направи извод за груба небрежност по смисъла на чл. 201 ал. 2 от КТ, дефинирана в практиката на Върховният

касационен съд като липса на елементарно старание и внимание, пренебрегване на основни технологични правила и правила на безопасност, т. е. неполагането на онази грижа, която следва да се очаква от най-небрежния, зает със съответната дейност при подобни условия /решение № 21/12.03.2018 г. по гр. д. № 1459/2017 г. III-то ГО, решение № 291/11.07.2012 г. по гр. д. № 951/2011 г. IV-то ГО и др./.

По тези съображения съдът намира, че ответното дружество дължи на ищцата застрахователна сума в пълния договорен размер, а именно 7-кратния размер на годишната брутна работна заплата на пострадалия. Съгласно договореното в т. 4 от Техническата спецификация, неразделна част от договора, базата за определяне на застрахователната сума е месечната брутна работна заплата за предпоследния месец преди сключването на застраховката. В случая това е месец октомври 2018 година. От приетата по делото и неоспорена от страните съдебно икономическа експертиза се установява, че общата застрахователна сума, изчислена по този начин / 84 месечни брутни работни заплати на база тази, получена през месец октомври 2018 година/, е 146204, 52 лева. Установено е с писмените доказателства по делото, включително с приетата СИЕ, че извънсъдебно малолетната ищца е получила от застрахователя сумата от 68911,91 лева на три вноски – 30 000 лева на 24.04.2019 година, 20 000 лева на 21.06.2019 година и 18911,91 лева на 04.07.2019 година. При тези данни дължимата от застрахователя сума е 77292,61 лева, колкото са присъдени с първоинстанционното решение.

Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено изцяло, както в частта по главния иск по изложените съображения, така и в останалите му части, включително тази, касаеща акцесорната претенция за лихви за забава. Жалбоподателят не е изложил във въззивната жалба конкретни доводи за незаконосъобразност на решението в тази му част нито досежно размера на присъдените мораторни лихви, нито досежно началния момент, от който се дължат.

С оглед изхода на спора жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответницата по въззивната жалба направените разноски пред въззивната инстанция. Претендираните такива са в размер на 3420 лева с ДДС, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение. Жалбоподателят е направил възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение на основание чл. 78 ал. 5 от ГПК, което е неоснователно. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съобразно чл. 7 ал. 2 т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при общ обжалваем интерес от 83712,70 лева, е 3041,38 лева без ДДС, а с ДДС – 3649,66 лева. Претендираното адвокатско възнаграждение е под минималния размера по Наредба №1 .

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260252 от 02.07.2021 година, постановено по т. дело № 176/2020 година по описа на Окръжен съд – С..

ОСЪЖДА „З. „О.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С. ***, район „И.“, ж.к. „И.“, ул. „А.Д.“, между блок 93 и блок 96, да заплати на Д. Г. Ч., ЕГН *****, с адрес град С., кв. „Т.“, блок 85 И.к., ет.2 ап.5, представлявана от нейната майка и законен представител Д. Д. Д., ЕГН *****, с адрес в град С., кв. „Т.“, блок 85 И.к. ет.2 ап.5, сумата от 3420 лева разноски за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____